

"Malgrat el deteriorament físic, la vida continua tenint molt de sentit"

Dc, 9/03/2016 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR/Almacelles*) "S'ha de treballar molt la humilitat quan t'has dedicat als altres i de cop i volta t'ho han de fer tot a tu". Aquest és el treball interior que Càrol Garcia ha compartit amb *CatalunyaReligió.cat*. Tot un procés d'acceptació, assegura, davant d'una malaltia respiratòria que va truncar el seu somni de ser missionera a l'Àfrica. Ho relata també al seu llibre *Mi hermana África*, editat per Milenio, i que [dissabte presenta](#) al Casal Llorens de Barcelona.

L'etapa missionera de Càrol Garcia va durar quatre anys. Va passar un temps a Uganda i també a Kènia, Tanzània i Algèria, mentre feia el noviciat i el postulantat per entrar a la família religiosa de les germanes blanques. Temps d'estudi i d'acció pastoral. A Kisubi, en concret, va acompanyar gent molt jove que patia la sida i que afrontaven aquest dol "amb naturalitat" perquè "la mort forma part de la vida". Aquella època la descriu com una "escola de vida" que encara l'ajuda davant la pèrdua de mobilitat i la dependència dels altres.

En el seu treball personal, la fe en Déu és fonamental i la viu des d'una espiritualitat ignasiana -va estudiar de jove al Col·legi Claver a Raïmat i les germanes missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica també tenen en Sant Ignasi una referència-. Aquesta fe l'ha ajudat a entendre què significa sentir-se "pobre" així com també la manera com Jesús va assumir la creu. Avui, a punt de celebrar 42 anys, reconeix amb un somriure que un carnet l'identifica com a "gran discapacitada". Però això, assegura, no li ha pres l'esperança: "Malgrat el deteriorament físic, sóc aquí encara per alguna cosa i la vida continua tenint molt de sentit".

El llibre 'Mi hermana África'

Aquest any Càrol Garcia ha publicat [Mi hermana África. El continente que cambió el rumbo de mi vida](#). L'ha escrit en castellà pensant sobretot en les germanes de la congregació que tenen presència arreu del món. En poc menys de 150 pàgines, amb un to proper i un llenguatge a voltes intimista, hi reflecteix un tarannà optimista davant dels episodis que han marcat la seva trajectòria vital. El pròleg el va escriure abans de morir [el jesuïta Marc Vilarassau](#), amb qui a més a més de l'amistat, compartien també la complicitat de la malaltia.